

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΟΥΡΤΟΥΝΑΣ Ο ΛΑΜΠΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ... ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ !

(ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».— Τò κατὰ διήγημα, γραμμένο εἰς τὸν τρῶπον, τὸ ὕψος, τὴν ἀλληλεψίν, τὴν σύνθεσιν, τὴν διάθεσιν, ἀκόμη καὶ τ.ν. φρασολογίαν τοῦ μεγάλου Παπαδιαμαντίου, ἐγγράφη ἐπίτηδες ἀπὸ τὸν κ. Καπυδιστήν, ὡς συστηματικὴ ἀνομίησις. Ἡ ἀνομίησις αὕτη εἶνε τῶσον χυρκακτηριστικὴ, ὥστε νὰ εἶνε δυνάττον ν' ἀπατηθῆ, καὶ ὁ πλέον ἐξοικειωμένος πρὸς τὴν τεχνουργίαν τοῦ ἀειμνήστου συγγραφέως ἀνεγνώστης.)

Ἐκεῖ, παρὰ τὸν ἀπορροῶνα βράχον, τὸν σιγηλόν, τὸν ἐρημον, ὄρθεν, ὀλίγον πρὸ τῆς δειλῆς, πρὶν νυκτιῶν, σμῆνην ὀργάνων ἐξαρπύζοντα, καὶ περιτίταντο αἰθεροβάμονα, ἄ' ἐλπίδων τὸ διάστημα μετὰ τοὺς ἀτέριονας ρωγμῶσιν αὐτῶν, τοὺς στυγίους, ὄψουτο ποτὲ λευκὸς ναῖκος, χαίρει, ἂν καὶ ἀφελῆ; — χάριμα καὶ τέριμος ὀφθαλμῶν — κατανιγρὸν τοῦ πέραν ἀνοικτοῦ πελάγους. Εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βράχου, τοῦ σιγηλοῦ, τοῦ ἐρήμου, τὸ κῆμα ἐφαλλε μελωδικὰ τὸ ἄσμα τοῦ ἀώνιον, ἰδίως περὶ τὰς μελιχρῶς, τὰς δειλιναῖς τὰς ὥρας, ἦνον βαθὺν καὶ ζοροφρὸν, τὴν ἀκοὴν κατακηλῶντα τοῦ ἔσθθεν ἀντιπροσχερομένου ὀδοιπόρου. Ἰμοίαιε τὸ ἄσμα ἐκεῖνο πρὸς θερηγῶδη ἐπιλήθειαν, πρὸς βαθὺ παράπονον, πλήρες ἰκεσίας, ἐνίοτε ὄμοιο, ὄμοιο ἐπέγενε ἀπὸ βορρᾶ σφοδρότερος τῆς ἀνεμος, προσετέλιβανεν, ἀγνοῖο τίνα μεγαλοπρέπειαν ἀσυνήθη, ὡς ἂν ἀόρατοι χοροὶ καλλιπλοκάμων ναύιδων καὶ τριτώνων, καταβινοῦντων εἰς τὰ βῆθη τ' ἀνευρένιχα τοῦ πολυταράχου ὀκεανοῦ, βὰ συνυπνῶντο αἰφνης εἰς ἔξελλον οὐρανομήκη συμφωνίαν, πλήρη ὀργῆς καὶ διαμαρτυρίας, τότε, ἀπρὸ καὶ βροῦα, φυτὰ θαλάσσια, παντοειδῆ κογγύλια, καὶ ἄλλα τοῦ πελάγους ἀποροίματα, ἰσχύοντα καὶ περιέστροφον τὸν χθαμαλὸν αἰγαλόν.

Ἐπάνω, ἔγγυς τοῦ ἀφελούς, ἐρημικοῦ ναῖκου, ὑπῆρχε μικρὰ καλὴρὴ πεπαλιωμένη, ἰδίως παρατήρηματος σαθρῶ, προχείριος κατοικουμένη, καὶ ὀσμῆμα ἐπὶ μάλλον καταρροῦτος ἡ καλὴρὴ αὕτη ἐχρησίμευε ὡς θερινὴ διαμονὴ τοῦ Καπετᾶν Φουρτούνα, τοῦ Λαμπῆ. Ὁ γέρον Φουρτούνας ἦτο ποτε ναυτικός — ἐξ οὗ καὶ τὸ ἰδιόρρυθμον προσωνύμιόν του —, ἀρχαῖος γερο-λύκος, ὃν ἡ θάλασσα εἶχεν ἐκβροῦνη, καὶ ἀπορρίψη, θὰ ἐλέγε τίς, μαζὶ μὲ ὀλα τὰ παντοειδῆ αὐτῆς ἀποροίματα, εἰς τὴν ἀποκρημον ἐκεῖνην ἀκρίην, ἵνα ἐρησιάζη ἀπὸ τοῦ περιπεταίου, τοῦ τοριμιάδου βίου, ὃν διήλθε πλέον εἰς τὴν ξένην.

Μονήρης καὶ καλυπτοῦς, ὁ γέρον Φουρτούνας, ὄμμα γάμου ἀνοῦτος, κατὰ τὴν νεότητά του, εἶχε τώρα ἐκεῖ, πλησίον τοῦ ναῖκου, μολὶς ὑπερκειμένου τῆς πενιχρᾶς καλῆρῆς. Περὶ τὰς ἀχάρις τοῦ χειμῶνος, τέλη τοῦ φθινοπορίου, κατήχθετο εἰ τὴν χώραν, καὶ ἡ καλὴρὴ ἔμενε τότε ἐρημιον τῶν πετεινῶν καὶ τῶν ὀργάνων, τῶν πληροῦντων τὰς ρωγμᾶς τοῦ ἀποκρημένου βράχου, τοῦ τιτανικοῦ. Ὑψάνην καὶ ἀγέρωτος, σμῆμβολο τῆς μονώσεως καὶ τῆς ὑπεροφίας, ἐδέσποεν οὗτος τὸν περίε ἄλλον βράχον, καὶ διέγαρε τὴν μέλαιναν, τὴν ἀπειλητικὴν αὐτοῦ σκιάν, μέχρι τὸν ἀπώτατον χαραδρῶν. Ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκεῖνο, ὁ ὄριζον ἠπλοῦτο ἀναπεταμένους, καὶ τὸ βλέμμα ἐξτείνεται καὶ ἐνυρίαρχε τῆς ὕγρας ἐκτάσεως, κυκλοτερώς, ἀπὸ βορρᾶς μέχρι νότου.

Ὅταν ὁ γέρον ἐπέστρεψε τὴν νοσην, ἡ καλὴρὴ ἐχρηάετο τὴν νέαν ἐπισεῶσα. Αὐτὰ ἐγίνοντο ἐκ τῶν ἐνότων, χάρις εἰς τὴν ἐγκαταίτη ἠμικρομένην ἐκιδιότητα αὐτοῦ, περὶ τὰ τοιαῦτα, ἦτον, ὡς γνωστόν, «μάστορας μετὰ τὰ ὀλα του» — σύμφωνα πρὸς αὐτὴν τὴν φήμην, φήμην ἔχουσαν ποῦν τινα βάσιν, ἵνα ἠθελε τῆς κρήνῃ ἐκ τῶν διαφόρων προχείρων οἰκίσων, τοῖς ὁποίοις εἶχεν ἀνεγείρη οὗτος, κατὰ καιροῦς, ὑπεκὶν εἰς παραλλήλως ἄλλον συγχωροῦσαν, πρὸς χρῆσιν ἐκεῖνων, ἐνοσθεῖα. Ἦτο «πολυτεχνίτης καὶ ἐρημοσιπότης».

Συχνὰ τὸν ἐνοσθετοῦν, εἰς τὸ ἀπρόσπικτον ἐρημητήριόν του, διδομένης εὐκαιρίας, καὶ ἦμην βέβαιος, ὅτι, παρὰ τὴν θουλλομένην καλυπτοσίαν καὶ μισανδρωπίαν του, ἦσθλον εἶχε περιποιήσιν καὶ φιλοξενίαν, διὰ τὰς ὀλίγας ὥρας τῆς παραστικῆς ἐκεῖ διαμονῆς μου, ὅσον οὐδαμῶ ἄλλου.

Εἶχε ὀδοιπορήσῃ καθ' ὀλην ἐκεῖνην τὴν προΐαν, ὅπου καύσωνα πνευγρῶν — ἦσαν ἀρχαὶ τοῦ Ἰουλίου—σκοπέων ν' ἀναγοιζῶ μὲχρι τοῦ μικροῦ ναῖκου, πορτοῦ μὲ προλήθῃ ἡ μεσημβρία ἄλλα καὶ ἐν περιπτώσει πιθανῆς βραδυπορίας καὶ ὑπερβολικοῦ καμάτου, ἠδυνάμην νὰ βασίλωμαι πάντοτε ἐπὶ τῆς φιλοξενίας τοῦ καπετᾶν Φουρτούνα τοῦ Λαμπῆ, μὲ τὸν ὁποῖον ἦμεθα ἀπὸ μακροῦ συνδεδεμένοι. Ὅσαίς οὗτος κατήχθετο εἰς

τὴν χώραν, διὰ τροφᾶς καὶ ἄλλας προμηθείας, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ μ' ἐπισκεφθῆ κατ' οἶκον, νὰ μοῦ ἀποτείνῃ τὸ φιλικόν του χαιρῆ τῶς ἡ τετράκις τοῦ ἔτους ἦμην βέβαιος ὅτι θὰ τὸν συνήθην — ἰδίως περὶ τὰς ἀχάρις τοῦ ἔαρος (τὸν χειμῶνα ἔμενε ὡς ἐγκάθειρο καὶ ἄλλο πλησιέστερον ἐρημητήριον), ὁπότε ἡ ἐπανεχομένη καλοκαίρια ἐπέτερε τὰς τοιούτων εἰδῶς πελοποιίας.

Τελευταίαν φοράν τὸν εἶχα ἰδῆ, μεταβαίνων πρὸς ἐπέτειον θερηγευτικοῦ πινὸς καθήκοντος, εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σατήρος. Ἦτο πάντοτε ἀκαμῶς καὶ ἐνταλῆς, ἔν καὶ προκεχωρηθείας ἡλικίας, καὶ ἔφερε πάντοτε τὸ ἰδιότροπον ἐκεῖνο κῆλυμμα, τὸν ἰδιότροπον ἐκεῖνον «κοῦκος», μὲ τὸν ὁποῖον ἦτο γνωστός εἰς ὀλην τὴν περιοχίην. Ὅτε μὲ συνήντα, ἡ πρώτη του λέξις ἦτο: «Τὶ χαμπάριμα, κουμπάρε; Πῶς τὰ βολεῖται τώρα ὁ κόσμος, μὲ τὴν ἀκριβεία πού μᾶς πλάκωσε;...» (ἂν καὶ «πολλὸν ἄστεα ὀλε καὶ νόον ἔγνον», εἶχε μείνει ἀγορῆτος καὶ ἀφελῆς τὴν ἔφαρσιν.) Ἐπειδῆ, διὰ τὸν Φουρτούναν τὸν Λαμπῆν, ἡ ἀκριβεία τοῦ βίου ἔβρινε κατ' ἀντίστροφον λόγον τῆς ἐλαττώσεως τοῦ γενετικοῦ καὶ τῶν διασπαράσεων—ἔστο καὶ ἂν ὁ ἴδιος δὲν ἐξώδευε πεντήραν περιπλέον, ἡ διὰ τὰ ἀπόλυτα—ἀραρήτητα.

Ἦμην βέβαιος ὅτι θὰ ἐτύγχανον ἐξαιρετικῆς περιποίησεως παρὰ τοῦ ἀγαθοῦ ἐκεῖνου ἀνδρωθῶν, παρὰ τὰς διαρχεῖς μεμνημένους του, καὶ παρὰ τὴν ἀρετὰ διαδοχόμενῃν περὶ αὐτοῦ φήμην—τὴν ἀδικον, κατ' ἐμὲ—ὅτι ἦτο «σφιζοκῆρ».

Δυστυχῶς αἱ προλήψεις μου δὲν ἐπληθύνοντο: Κατὰ καιρῶν συμπτῶσιν, τὴν ἡμέραν ἀκριβῶς τῆς ἀνόδου μου ἐκεῖνη, ὁ καπετᾶν Φουρτούνας, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶχα προφθάσῃ νὰ γνωστοποιήσω τὰ τῆς προῖνης ἐκεῖνης ἐξδρομῆς μου, εἶχε κατέλθῃ ἀρ' ἐπίαν, καὶ δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψῃ παρὰ τὴν ἐπομένην προΐαν.

Ἦ ἀπροσδόκητος αὕτη πληροφορία, ἀνεκὸμὲ πως τὰ τοιμηρὰ σκεδία μου διὰ τὴν συνέμισιν τῆς ἐξδρομῆς, καὶ μὲ ἠνίκαμνον, ἐκόντα ἄκοντα, νὰ ἐξακοιουθῆσθῃ τὴν πορείαν μου νοτιώτερα, εἰς ἀναζητήσιν ἐτέρας καλῆρῆς ἄλλου γνωστοῦ μου ἐπίσης, αἰγοβόσκου, τὸν ὁποῖον συνήντησα εὐτυχῶς εἰς τὸ πομμινιστάσιόν του, ἀπέχον περὶ τὴν ἡμίσην ὄραν τοῦ ἐκκλήθου, ὅπερ ἀπέτελε τὸν σκοπὸν τῆς πολλᾶ προῖνης ἐκεῖνης ἀνόδου.

Ἐἶχεν ἀρχίσει ἡ ἡν ὀδηγία, ὁ ἦμος κατήχθετο αἰγλήεις καὶ ἀπαστράπτων, ἐν ἄμορφ πορφυρῶν νεφῶν, ὅτε ὁ καπετᾶν Φουρτούνας ἐπέστρεψε, παρ' ἐλπίδα, ἀπὸ τὴν χώραν, συγχοιζῶν τὰ ὀφθῶμα του, χάριν τῶν ὁποῖων ἠνιγιάζετο νὰ «ἐσμοιδιαῖρη», καθῶς ἐλέγε, καὶ νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ ὀλίγον τὸ σωτηρῶν του ὀρεινὸν ἐρημητήριον. Μ' ἐπρόλαβε, πληροφορηθεὶς ἐν τῷ μεταβῆ, εἰς τὴν χώραν, τὰ τῆς ἀνόδου μου. Ἦρασε καὶ πάλιν, μὲ τὴν γνωστὴν προσφώνησιν, τὴν καθιερωμένην:

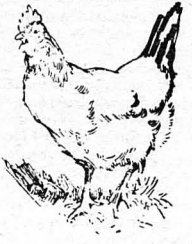
— Τὶ χαμπάριμα, κουμπάρε; Πῶς τὰ βολεῖται ὁ κόσμος, τώρα, μὲ τὴν ἀκριβεία πού μᾶς πλάκωσε; ...

Μετὰ τοῦ Φουρτούνα εἶχεν ἔλθῃ καὶ ὁ Σταμάτης, νεαρὸς ἀπόλοος, δυσμόαλλος καὶ ἀξέστος, ὅστις συνώδευεν αὐτὸν συνήθως, εἰς τὰς ἀνά τὰ ὀρη ἐξδρομᾶς του. Κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς, ἐμελεῖεν ἐπὶ τοῦ αἰλοῦ τεργὰ ποικιματὰ ἄματῶν, καὶ ἐτραγῶδιε στυγία χαμῆστατα. Ἐκόντα ἄκοντα, ὁ Φουρτούνας μὲ ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ πομμινιστάσιου, καὶ μὲ ὀδηγίην εἰς τὸ ἐρημητήριόν του. Ἐκεῖ ἐδειπνήσαμεν, μετὰ δὲ, ἐνῷ ἡ ἀγορὰ παναῆσθου ἔφαρτε τὴν μελιχρῶν ἀναθυσιάην τῆ; καὶ κατήχγατε τὰ πάντα, ἀπερίσπαστα τὴν κῆθον, ὅπου μὲ τὸν Σταμάτην, καὶ οὐδένα λόγον ἐνοσθεῖνα μὲ ἀφίρη νὰ κατέλθω νόμος.

Ἐδέχθη τὴν συμπαθῆ ἐκεῖνην προσφώναν, καὶ ἐκινήσαμεν, ἀφᾶρ προηγουμένου ἐταῖα εἰς τὸν Φουρτούναν ὅτι θὰ ἐπαναλάβω λίαν προσεχῶς, τὴν φιλικὴν ἐκεῖνην ἐπίσκεψιν.

Καθ' ὀδόν, ὁ Σταμάτης μὲ ἠρώτα ἀφελῶς:

— Δὲ μὲ λές, κουμπάρε (ὁ ὄλιος τότε, φυσικά, ἦμην ὁ κουμπάρος), δὲ μὲ λές, εἶνε ἀλήθεια ἂπως εἰς τὴν πολιτείαν εἶνε ντυμένοι ὀλοοι φραγάκια, καὶ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους μὲ καπέλλα; Καὶ ὅτι ἡ γυναικες φοροῦν καὶ αὐτῆς ἐπίσης; καπέλλα; >— καὶ τὰ παρόμοια.

Εἶχε παρῆλθῃ ἡ ἔρδομας ἀπὸ τῆς ἐξδρομῆς ἐκεῖνης, ὅτε ἐδέχθη ἀφινιδῶς τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ γέροντος, κατ' οἶκον. — Μὴν τὰ ρωτᾶς, κουμπάρε, μοὶ ἀνήγγειλε, κινῶν τὴν κεφαλὴν καὶ παραλείπων τὴν γνωστὴν ἐκεῖνην τακτικὴν προσφώνησιν, περὶ τῆς ἀκριβείας τῆς ζωῆς; μὲγάλῃ συμφορᾷ μ' εὐ-

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΕΠΑΙΤΑΙ... ΒΑΘΥΠΛΟΥΤΟΙ

Δέν υπάρχουν μόνον στάς 'Αθήνας πλούσιοι έπαίται. Βρίσκονται και σ' άλλα μέρη του κόσμου. Και νά τι γράφουν σχετικάς τά ξένα φύλλα :

"Οχι πρό πολλού καιρού στους δρόμους του Λονδίνου κυκλοφορούσε ένας έπαίτης αξιολύπητος και αξιοδαικρυτός. "Όπως έξακουρώθη κατοπιν, ό έπαίτης αυτός τό βράδυ έβγαζε τά κρυφά του, φορούσε κομφά ρούχα, έπερνε την οικογένειά του και έτρωγε στά κέντρα, σάν καλός και αγαθός οικογενειάρχης. Δέν άπέφυγε, μάλιστα ό θαυμάσιος αυτός άνθρωπος και τά γλέντια, στά όποια σπαταλούσε μέ την φούτα, ότι έμάζεψε λίγα-λίγα την ήμέρα!...

'Απειράριθμοι είνε επίσης οι έπαίται εις τάς τρώγλας των όποιων μετά θάνατον άνεκαλύφθησαν άθληνές περιουσίες. Πολλοί είνε όσαύτως εκείνοι, οι όποιοι προτιμούν νά πεθάνουν τής πείνας, δταν λόγω άσθενείας ή άλλου έμποδίου άδυνατούν νά εξέλθουν και νά ζητιανεύσουν, παρά νά διαπνήσουν έστως αι τό μικρότερον νόμισμα έκ του θησαυρού των!

Μερικοί των Κροίσων αυτών έπαιτών αφήνουν παρεδόξους διαθήκας.

"Ένας επί παραδείγματι, ώρισεν όπως ή έκ 600,000 περιουσία του διανεμηθή εις ώρισμένας χήρας και όρφανά. Είνε όμως και άλλοι που δέν έννοούν νά δώσουν τίποτε.

"Ένας από αυτούς αισθανόμενος τόν θάνατον νά πλησιάζει έπιγχε και κρύφτηκε μέ όλας τάς τίς έπαίταις οικονομίας του, εις ένα άπομακροσμένο σπίτιλαιν και άπέθανεν σ' αυτό από την πείνα! Τό έκμαε δέ αυτό γιά νά μη βρουν ποτέ ούτε τό ζουφάρι του, ούτε τόν θησαυρό του!

"Άλλοι πάλι γίνονται έπαίται από υπερβολική τους άπληστία και φιλαγογρία!

"Ένας καθηγγητής του Βερολίνου, δταν έτελείωνε τάς παραδόσεις του εις τό Γυμνάσιο, έντίγνετο ζουμλάει και έπαίτουσε γιά ν' αύξηση τά κεφάλαιά του!... Κατόρθωσε μάλιστα νά μη έξοδοθή τίποτε γευματιζών ως παρτίσιος στά σπύτια των γνωρίμων του, όως ότου άνεκαλύφθη.

Και στάς 'Αθήνας υπάρχουν και σήμερα άκόμη έπαίται μέ άρκυτον παρά και επί πλέον κάτοχοι 2 και 3 σπιτιών!...

ΚΟΣΜΗΜΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

"Ένας κύριος από τό Λίβερπουλ ταξιδεύσας κάποτε εις τό Περού, δέν εήρηκε άλλο άξιον λόγου κόσμημα νά πάρη από τά μέρη αυτά, παρά μιά χρυσή καρφίτσα, ή όποία στην κορυφή είχε κλεισμένο μέσα σέ χρυσόταλλο ένα ανθρώπινο μάτι! Τό κόσμημα αυτό άνήχε σέ κάποιον ίθαγενή του Περού, όστις τό είχε κατασκευάσει μέ τό μάτι ενός έχθρου του, τόν όποιον έτόφλωσε!...

Όχι. — Τί σου συνέβη, καπετάν Λαμπή; ήρώτητα, φοβήθηκες τί τό άπεισιότιον.

— Έχω τρεις μέρες που έχω έναν πόνο, έδώ, κομπάρε, μου άπέντησε, δεικνύνόν μου τό στήθος. Ήλλα νά ρωτήσω τό γιατρό. Ξεθύρεις εσύ ένα καλό γιατρό νά μου συστήνης;

Τώ ύπέδειξε τόν μάλλον χαιρόνια ύπολήψως τότε έν τή χώρα ιατρόν, και κατόπιν τόν ήρώτητα :

—Και πώς σου προποποιονάσθηκε αυτό, καπετάν Λαμπή;

— Νά, έκει που καθόμουν και κουβένταια, κομπάρε, μ' έπιασε ένας πόνος δυνατός, κ' έξαπλώθηκα χίμωο. Λέ μορσοσα νά πάρω την άναπνοή μου. Μ' έσίκωσαν, και μ' έβρалан εις τό κρεβάτι. Αυτό μου ξαναήθε πάλι δύο φορές από τότε. Δέν έβριλα 'μικρικά σ' τό στόμα μου. Λίγα είνε, μου φαίνεται, τά ψωμά μου, κομπάρε.

Προσελάθηνα νά τόν καθηγησιώσω, άφηγούμενος εις αυτόν διάφορα παρόμοια περιστατικά, άλλ' έκρινε την κεφαλήν μέ δυσπιστιαν. Τέλος μετέβη παρά τώ ύποδεχθέντι παρ' έδου ιατροφ.

Δέν παρήλθεν όμως μήν, και ό καπετάν Φουροτύνας, εις τόν όποιον, κατά την όμολογίαν τώ ιατροφ, πιά τό φαινόμενον άνθρωπότητα, ελχεν έκδηλώθη καθό ακόν νά νύσημι άνάτον, έξεμετρα τό ζην, έκει, εις τό λευκόν έρημητιόν του. 'Εδωξερσα καθίζον νά παραστώ κατά την έκπροσιν αυτού, και νά τόν συνωδύσω μέ χρι τής τελευταίας κατοικίας του.

Ό Σταμάτης ώρυζε τόν τάφον αυτού, ό δε παπ — Λευθέρης, ό μόνος γείτον ιερούς, έψαλε την νεκροσμον άκολουθίαν. 'Ετάφη έκει, παρά τό προσφιλές του ένδιότημα, μεταξύ πελάγους, γής και όυρανόν!...

Την μακρυνήν έκείνην άνάμνησιν επανέφερον εις τόν νουν μου διάφορα περιστατικά, έπισυμβάντα τελευταίας εις έμέ, και τόν όποιον ή άφήγησις ήθελεν είνε μακρά και άγίαρά διά τόν άναγνώστην. Χάρις εις αυτό, άνεμνήσθην και πάλιν αϊφνιδίως τού αγαθού έκείνου έρημιτου, και άνεπόλητα τό μεγαλοχολόν του πρόσποτον, τό βάναντον και ήλιανές, άλλ' τό κολογάχατον μεϊδισμα.

Παρήλθον έκτοτε έτη πολλά, ή υδρορρυθμός μοσφή έκείνη έχει παντελώς λησμονηθή — έγώ δε, μόνος μάρτυς έπίσης τής καλαιάς έκείνης ιστορίας, παρακάμψας πρό πολλού τό άκρωτισμόν τής άμερίμου πρώτης μου νεότητος,βαίνο ήμέρας τή ήμέρα πρός τό γήρας.

Ναπολέων Αλκαπιδιώτης

ΠΑΛΗΣ ΣΑΤΥΡΕΣ

ΑΙ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

Πρόεδρος ένθροισμένος, κήθημαι και περιμάνο
Πέντε ώρας τούς φωτάξω και τόν κώδωνα σημάινω,
Πλήρ δι' όλους λάδι βοήθει, και κανείς των δέν κινείται!
Βουλευται! έλάτε μέσα! Βουλευται, συναθροισθήτε!

Τίγχι, τίγχι, τίγχι, τίγχι!
Φεύ! εις μάτην τούς φωτάξω και μου βγήκε τό λαούγγι!

Ός νά ήν' εις καφενεών οι άναθεματισμένοι
Στους άνακλητήρας όλοι κήθηται έξαπλωμένοι,
Και ό ένας πρός τόν άλλον παραομήδια διηγείται!...
Βουλευται! έλάτε μέσα! Βουλευται, συναθροισθήτε!

Τίγχι, τίγχι, τίγχι, τίγχι!
Πλήρ του κάκου χολοσκάξω και μου βγήκε τό λαούγγι!

"Ένας πίνει τόν καφέ του, άλλος πέρνει τό τοιμλούκι,
"Άλλος στέκει 'έμπροστά μου όδόνος' όάν τό παλόνι,
"Άλλος χιάσ' εις όσ' άκούει, και κανείς των δέν κινείται!
Βουλευται! έλάτε μέσα! Βουλευται, συναθροισθήτε!

Τίγχι, τίγχι, τίγχι, τίγχι!
Τρισκατάρωτο, έλάτε!...μου έβγήκε τό λαούγγι!

Πόσα έχουσι και πάλιν σήμερον νά συζητήσουν!
Μήπως θ' άναβήν 'ςτό βήμα; μήπως έχου νά λαλήσουν;
"Ένα Νχι θά έπουν μήνον και θά φηγον ως κοιμηται!
Βουλευται! έλάτε πλείον! Βουλευται, συναθροισθήτε!

Τίγχι, τίγχι, τίγχι, τίγχι!
Εις κουφών αυτιά φωτάξω και μου 'βγήκε τό λαούγγι!

"Έδώ ένας διηγιται τί άπόρη άνερούδη,
"Έκει άλλος ούο χαροτάκια μέ τί τρώפו έληροτέθη,
Κι' από μιν ό άλλος χήραν πώς άσπλόγγως τυρανείται!
Βουλευται! έλάτε πλείον! Βουλευται, συναθροισθήτε!

Τίγχι, τίγχι, τίγχι, τίγχι!
Τόν άέρα κοπανίζω και μου βγήκε τό λαούγγι!

Κινεί χέρι' αυτός και πόδια, και τόν 'Υπουργόν ήβριζει,
"Έπειδή ούτε τριτίνα συγγενείς του διορίζει,
Κι' ό πλησίον του δι' όσους έχει χείρους έπαινεिता!
Βουλευται! έλάτε πλείον! Βουλευται, συναθροισθήτε!

Τίγχι, τίγχι, τίγχι, τίγχι!
"Ο ταλαίπωρος; έπέντην! μου έβγήκε τό λαούγγι!

"Ίδού, ποιος ν' έπες 'Αθήνας έπες άντισποροσώσι!
"Από πόσιος ή Βουλή μας ειτε σήμερον άνθρωπος!
("Από πόσιος ορακιδίτουσ και άγοσ'όσους σμυρανοίται!...)
Βουλευται! έλάτε πλείον! Βουλευται, συναθροισθήτε!

Τίγχι, τίγχι, τίγχι, τίγχι!
"Εντραπέιτε τέλος πάντων, μου έβγήκε τό λαούγγι!

"Έξάσασ', άρ' όσον ήλιθα, "Έξάσασ' νίς την πείνα
Και νά πέριον'έξισον μόνον τόν μαζόν των κίλε μήρα!
"Έλλήρες! πληρώστέ τους και ποσώς μην όμιλείτε!
Βουλευται! έλάτε πλείον! Βουλευται, συναθροισθήτε!

Τίγχι, τίγχι, τίγχι, τίγχι!
"Ο ταλαίπωρος; έπέντην! μου έβγήκε τό λαούγγι!

Τρισκατάρωτο! έλάτε! μου έβγήκε τό λαούγγι!

"Από τάς φωταίς έπαύθη ή φωνή μου!...δυναγία!
Αν ύπόχει εις κανένα μια οαλιά φιλότητια!
("Στάς φωτάξω! προσποσίονται, και κανείς των δέν κινείται!")
Βουλευται! έλάτε πλείον! Βουλευται, συναθροισθήτε!

Τίγχι, τίγχι, τίγχι, τίγχι!
Βουλευται, θά σάς άφήσω! μου έβγήκε τό λαούγγι!

Εις τό άκρωτισμόν τής καθίσσης συγγεμίτοι,
Μέ άκρόντων και γλέσων, "Έλλήρες όμοι και ένοι,
Και τής έντροπής τό άκαυ κοκκινίζον καταπνίγω...
Βουλευται! έλάτε πλείον! Βουρώθην θεά φημί!...

Τίγχι, τίγχι, τίγχι, τίγχι!
Φεύγω και κατά διαβάτου! μου έβγήκε τό λαούγγι!

Σ φ. Καρύδης

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ..."

Την καρφέλοσαν εβδομάδα απέστέλλωμεν τά τρία νέα Βιβλία εις τους κάτοχι συνδρομητάς.

- Κ. Παπακρησκούδ, Καβάλλαν, Γ. Πανταζήν, Καβάλλαν, Θωμάν Πέτρον, Λέριαν, 'Ελ. Πέτρον, Σάνθη, Ν. Παπαζοσού, Κομοτηνήν Χαρ. Παυδοσθη, Νίον, Φ. Βήκνοποσκον, Νίον, Κλ. Παλαιοπόσκον, Νίον, 'Αλ. Πολίτην, Νίον, Νι. σον Παπαγεωργιοκοπούλου, Πάρος, Δ. Πισοτιν, 'Αμμοσού, Κ. Παταυ, Πέριαν, Δ. Παπαδοσκουίν, Ζακύνθα, Πολέμιον Ρουζοφώνιν, Ναρσούμι, Π. Σο. μιλαν. Λευκάδα, Νικ. Σαμψη, Καβάλλαν, Γ. Στεφλιζακ, Κομοτηνήν, Γ. Σαυροδίν, 'Αλεξέποσκον, 'Εκ. Σαμψάγκαν, Νίον, Κυρ. Σαφιζακ, Καβάλλαν, 'Ιουλιαν Σαφιαμάνην, Φουγιάνην, Στέλλογον Κον και Δου, Πι. φ. αν, Στεφ. Σαυροδίν, Καβάλλαν, Δ. Τριπολιτακοσκουίν, Έντυμόν, Ένδην, Ραζέλεην, Οσείνην, 'Ίω. Τσολοκιδήν, Καβάλλαν, 'Ίω. Τσαρτινών, Καβάλλαν, Κ. Τσισφών, 'Αλεξέη, 'Εμμ. Ταμδοσπουκον, Νίον, Δσμορον Τριβαλίαν, Ναπλοκ αν, Κλ. Γκωδοσουλν, Σέρρα, Εδύγενιον Φωσφιζακ, Νίον, Παυτέην Φωσφιζακ, Περσών, Ξουόβραν Φωκί, Φωκίται Καπαρηνιάς, Γ. Φωκίνοσκον,Χαροτόν, Κ. Χρυσοπόσκον, Καβάλλαν, "Έναν Χατζήσφιερ, Κόρινθος, Κ. Χασοφίλοσκον, Σάνθη, Λοκία Κισάκη, Πάριαν, Ευσην, 'Αρτζούσκον, Καβάλλαν, Χαροκίλιαν Χαρτοποσκον, Πύρ. αν, Μαριάνθη Γατινα, Κερκίραν.